

Travmalı bir kuş, ona özenen bir porsuk ve tavşan kılıklı bir psikiyatrist

Beklenmedik anda karşımıza çıkan Freud, Jung ve “düşünüp taşınma divanı,” resimli çocuk [kitaplarının](#), onları çocuklara okuyan yetişkinler için de yazıldığını hatırlatmakla kalmıyor, küçüklerin “anlamadığı” boyutların metne değer katabildiğini de gösteriyor.

Yazan: Suzan Geridönmez

Hop Güm, hem yetişkinler hem çocuklar için yazan Heinz Janisch’in Helga Bansch’la ürettiği ilk resimli çocuk kitabı. [Kitap](#) illüstrasyonuna *Hop Güm*’le giriş yapan Bansch, bu ilk eseriyle üç önemli ödül aldı: Viyana Kenti İllüstrasyon Ödülü, Avusturya Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Ödülü ve Federhasen (En İyi Çocuk Kitabı Kapağı) Ödülü. Devamında kimi yazarlığını kendi üstlendiği, kimi başka yazarlarla birlikte çalıştığı ama en çok da Janisch ortaklığında elliye yakın resimli çocuk kitabına çizimleriyle can verdi.

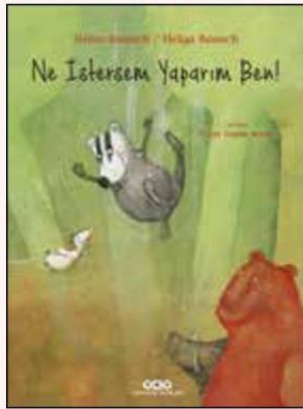
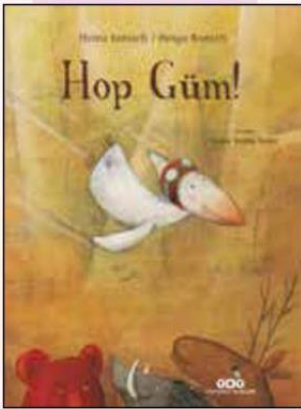
Ne İstersem Yaparım Ben! de Janisch-Bansch ekibinin ortak eserlerinden bir diğeri. Üstelik *Hop Güm*’den yıllar sonra yazılmış/resimlenmiş ve bağımsız bir hikâyesi olmasına rağmen onun devamı niteliğinde. Türkçe yayıncısı [Yapı Kredi Yayınlarının](#) iki kitabı eş zamanlı okurla buluşturması da buna dayanıyor büyük ihtimalle.

Gelelim eserlerin birbirini bütünleyen içeriğine. *Hop Güm*’ün başkahramanı Sigmund, uçmayı öğrenmeye çalışan küçük bir kuş. Ne yazık ki daha ilk uçuş denemesinde kafa üstü yere çakılıyor: Hop güm! İşin ilginç bu olayın sonucunda cesareti kırılmıyor. Sigmund uçuş çalışmalarını azimle sürdürüyor. Hatta tam bir uçuş ustası olup çıkıyor. Ama yitirdiği bir şey var yine de. Yaşadığı kazadan beri artık ötemediği gibi cickik dahi diyemiyor. Gagasından, onu her açışında hop gümden başka ses çıkmıyor. Bu da onu oldukça üzgün bir uçuş ustasına dönüştürüyor. İlk [kitap](#), Sigmund’un arkadaşlarının ama özellikle de

sesinde bir hüznün fark eden yaşlı tavşan Carl Gustav’ın yardımıyla tekrar eski neşesine kavuşmasını anlatıyor.

Hıh?! Sigmund’dan sonra bir de Carl Gustav mı? Doğru, Viyanalı yazar Janisch, memleketlisi Freud’a ve onun meslektaşı Jung’a göndermede bulunuyor. [Kitapta](#) çift sayfaya yayılan yeşil “düşünüp taşınma divanı” da dikkati psikanalize çekiyor. Zaten Sigmund’un dilini çözemezse dahi travmasını çözen de o divan, daha doğrusu divandan fırladığı gibi, tıpkı kendisi gibi ilk uçuş denemesinde yere çakılma riskiyle karşıya kalan bir kuş yavrusunu son anda kurtarması oluyor. Bu olaydan sonra Sigmund ya da namı diğer Hop Güm (cickikliyemeyen) kuş kimliğiyle barışıyor.

Hop Güm!
Ne İstersem Yaparım Ben!
Heinz Janisch
Resimleyen: Helga Bansch
Türkçeleştiren: Gaye Yeşim Sezer
Yapı Kredi Yayınları, 28 sayfa

Kısacası *Ne İstersem Yaparım Ben!*'in kahramanı porsuk Frenki'nin havaların hâkimi Hop Güm'e özenmesi boşa değil. Ne yazık ki porsuklar uçamaz. Hele de Frenki kadar sakarlarsa. Ama her seferinde başına bir aksilik gelse de Frenki uçmayı kafasına koymuş bir kere. Üstelik uçuş denemeleri fiyaskoyla sonuçlanmıyor. Neden mi? Çünkü onu en kötüsünden koruyan dostları var. Çünkü kendine olan inancını hiç yitirmiyor. Çünkü en berbat durumda bile fark ettiği bir güzelliğe odaklanıyor. Çünkü yenilgilerden sonuç çıkarmak yerine deneyimler biriktiriyor: Çamura bulandığında kapkara hâline bayılıyor, rüzgâr onu kartal yuvasına sürüklediğinde kartal yavrularına hayran kalıyor, çalılıkların arasına düştüğünde şahane bir yaprak keşfediyor.

Bir gün Frenki, Hop Güm'ün ortalıkta görünmediğini fark ediyor. Genelde herkes sakar Frenki için endişelenirken bu kez endişelenen o oluyor. Kendini Carl Gustav'ın yeşil divanında buluveren porsuk, yaşlı tavşanın öğüdünü dinleyerek arkadaşını aramaya koyuluyor ve bu hikâye de mutlu bitiyor.

Hop Güm ve Frenki sorunlara çok farklı yaklaşan karakterler. Ama ikisi de başkasını kurtararak bir olgunlaşma yaşıyor. Freud, Jung ve yeşil divanı sadece çocuğuna kitap okuyan yetişkini gülümsetmeyi amaçlayan bir espriden ibaret saymayacaksak (ki bu kadarı bile hoş) hikâyenin alt metninde, psikanalize dair daha birçok gönderme keşfetmek mümkün.

Küçük okur metnin bu boyutuyla hâliyle ilgilenmeyecek de olsa gerek "nutku tutulan" Hop Güm'le, gerek her istediğini yapabileceğine inanan Frenki'yle özdeşleşmekte zorluk çekmeyecektir. Her iki kitapta vurguyu kendine güvene, hayal gücüne ve arkadaşlığa yapan ön plandaki öykünün takibini kolaylaştıran illüstrasyonlar tual üzerine akrilik çalışılmış. Sıcak toprak tonlarıyla yeşille mavinin hâkim olduğu resimlerden hüznün ve neşenin umutlu bir karışımı yansıyor. Özellikle kafasındaki üç tüyü dağılmış Hop Güm her yaşta okurun yüreğine dokunan bir tiplendirme. Sesi kısılana kadar denize doğru "hop güm" diye bağırırken onun acısını bize duyumsatan cümlelerden çok Sigmund'u orada o hâlde görmek oluyor.■

Çeviri ★★★★★☆

Kurgunun özgünlüğü ve tutarlılığı ★★★★★

Çizimlerin ifade gücü ★★★★★

Kahramanların işlenişi ★★★★★

Kapak tasarımı ve baskı kalitesi ★★★★★
